

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

SURFER

školský časopis

šk. rok 2020/2021

č. 29

OBSAH

OBSAH	2
Slovo na úvod.....	3
Október – mesiac úcty k starším	3
Môj dedko.....	3
22. október – Medzinárodný deň školských knižníc	6
Záložka do knihy spája školy	6
1. November – pamiatka zosnulých.....	7
Duchovná próza	8
V presklenej kletke.....	9
Vlastné tajomstvá	13
Vianoce.....	16
Vianočné tradície ešte nevymreli	16
Môj štedrý deň	18
Hviezda	20
Dnešná doba	22
My a vírusy 21.storočia	23
Zelený štít	23
Skúsenosti starších	25
Hlavne pomaly!.....	27
1. december – deň boja proti HIV. Logo pre Červené stužky	29
Próza.....	30
Alergia	30
Poézia	33
Rodná vlasť	33
Slovo na záver	35
Zloženie redakčnej rady.....	35

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

s radosťou Vám predkladáme nové vydanie školského časopisu v školskom roku 2020/2021. Aj keď sme v poslednom čase obmedzení rôznymi zákazmi, jedno je isté, zákaz tvoriť, konkrétne písať a maľovať či kresliť, nám nemôže dať nikto. Preto vzniklo opäť množstvo kvalitných poviedok a kresieb či malieb.

Žiaci reagovali hlavne na život tínedžerov, ktorý neskrýva iba trapasy zo školských lavíc, ale aj hlboké zamyslenia nad vlastnou existenciou. Taktiež nájdete zopár milých veršov vytvorených na základe blížiacich sa Vianoc a pri pohľade na krásnu slovenskú prírodu. Okrem umeleckých textov máme pre Vás pripravené články o významných dňoch, ktorými si pripomíname dôležitosť ľudského života a potrebu jeho ochrany. V tomto školskom roku sme sa zapojili do množstva literárnych, ale aj výtvarných súťaží, kde sme zaznamenali úspechy. Mnohé ukážky víťazných prác nájdete na nasledujúcich stranách, preto sa máte naozaj na čo tešiť.

Prajeme príjemné čítanie!

Redakčná rada

Október – mesiac úcty k starším

Môj dedko

Jeden z ľudí v mojom živote. Má už celkom dosť rokov, aj keď zasa nie až tak veľa, ale je ich 69. Napriek tomu vyzerá a aj je pre mňa ten najvýnimočnejší starší pán. Môj dedko. Mám ho len jedného, aj keď obyčajne deti majú dedkov dvoch. Ten môj je iba jeden.

Môj deduško sa nenarodil v nemocnici ako väčšina jeho rovesníkov. Jeho mamička mu darovala život v rodnom dome postavenom v prekrásnej lesnej prírode, kadiaľ už dnes vedie iba hlučná rýchla diaľničná cesta.

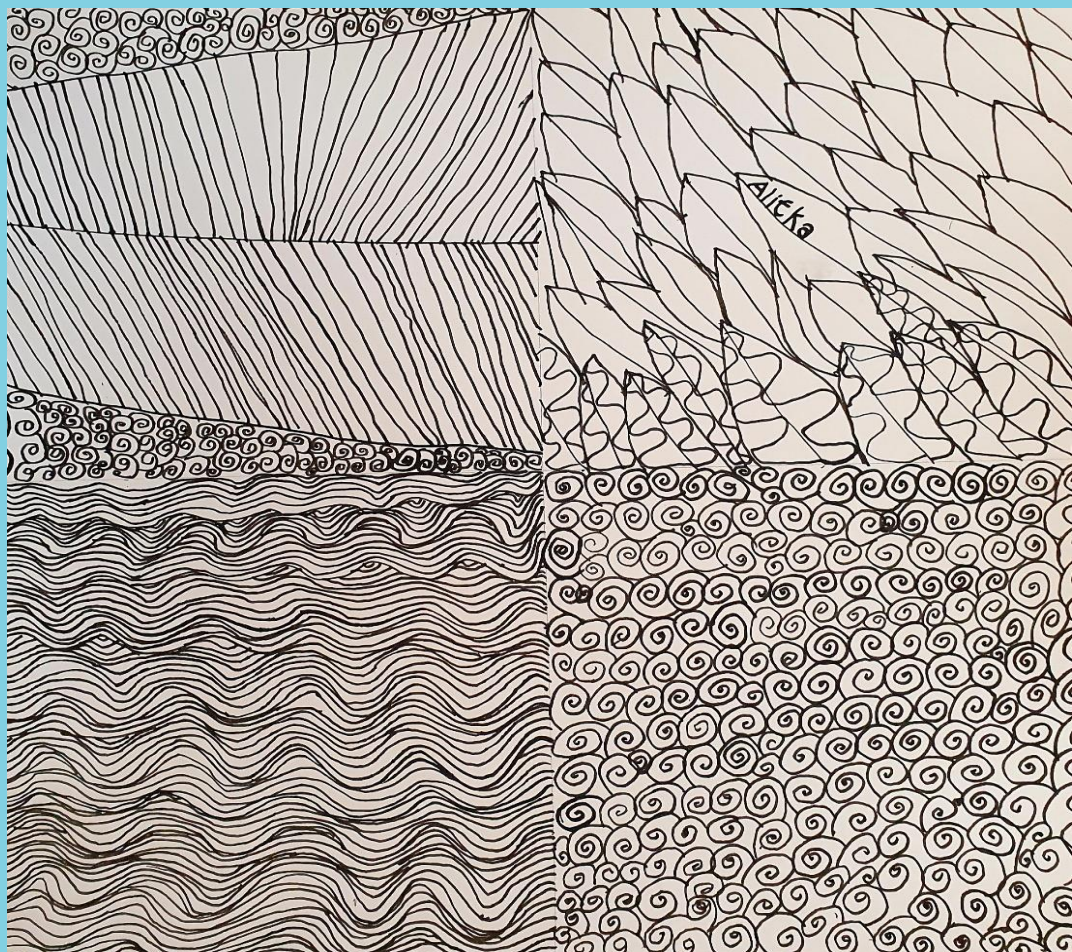
Dedko vyrastal v láske, ale aj v prísnej výchove s ďalšími šiestimi súrodencami a jeho mamka a ocko ho naučili všetko to, čo potreboval do života a všetko to, čo my sa dnes už učíme od nich alebo iba z kníh alebo si to možno pozrieme v TV programoch. Dedko celý svoj život nielen statočne a tvrdo pracoval, ale - a to je jeho výnimočná vlastnosť - pomáhal ľuďom a robí to dodnes. Nerobil rozdiely, či to bol kamarát alebo človek, ktorého v obľube veľmi nemal. Jednoducho nezištne pomohol tak či tak.

Môj deduško má šikovné ruky a skvelú predstavivosť. Dokáže vyrobiť takmer z ničoho čokoľvek. Práve v týchto momentoch plní veľký sen a túžbu mojej mamke - vyrába jej úžasnú veľkú drevenú dekoráciu do bytu. Nie je stolár, je elektrotechnik, ale vie to.

Deduško je skvelý človek. Nikdy nezabúdala a vždy chránil svoje deti a nás - jeho vnúčence. Máme svoje vlastné špeciálne pozdravy, sranda s deťmi u neho nemá hraníc. Neustále nám opakuje, ako veľmi nás ľúbi a že sme celý jeho svet.

Do práce už nechodí a v tom je trošku problém, lebo ak nemá čo na práci, tak je nervózny a vtedy by sa dal prirovnať ku šmolkovi Hundrošovi. Lenže to sa hlavne moja mamka snaží nejako ukočírovať.

Môj dedko je jediný a to skutočne jediný muž, ktorý nepotrebuje dôvod k tomu, aby nám kedykoľvek

priniesol kvety. Zaklope na okenný rám a daruje nám z lásky kvetinu alebo celú kyticu, kúpenú alebo vypestovanú, alebo nám natrhá hoci len poľné kvety nazberané na lúke. Mamka stále vraví, že čím jej pribúdajú roky, tým viac si to váži a cení, lebo až teraz spoznáva pravý význam darovaných kvetov.

Dedko nám ukázal krásy Slovenska, zobral nás na najvyššie štíty, zahrieval ma, keď som spadla do ťadového Skalnatého plesa, ale prešiel s nami aj zábavné parky, morské atrakcie a bobové dráhy v zahraničí. Hoci nevláda cudzí jazyk, iba ten svoj. A ten mu ide, to mi môžete veriť, až nás hocikedy hlavy bolia.

Veľmi ho ľúbim, každý deň si voláme alebo sa vidíme, v tejto dobe, aspoň cez okno. Každý deň si hovoríme, ako sa ľúbime, samozrejme aj s mojou drahou babičkou.

NIKDY, NIKDY HO NECHCEM STRATIŤ.

Alithea Dukovská, 5.B

Sofia Dolinská, 6.D

22. október – Medzinárodný deň školských knižníc

Štvrtý októbrový pondelok je už tradične vyhlásený za Medzinárodný deň školských knižníc. Tento deň je oslavou školských knižníc, ich významu a prínosu pri vzdelávaní detí a mládeže. Hlavnou myšlienkou je podpora vzťahu žiakov ku knihám, čítaniu a knižnici. Každá kniha ponúka okrem obohatenia slovnej zásoby a rozvíjania vyjadrovacej schopnosti aj nenahraditeľný zážitok prežívania vymysleného príbehu či premiestnenie sa na akékoľvek miesto vytvorené ľudskou predstavivosťou. Obrazotvornosti mysle sa predsa nevyrovná žiaden film či seriál, ani iné pokusy fantázie. Kniha taktiež pomáha na chvíľu opustiť všetky každodenné starosti a namiesto nich nás núti zamyslieť sa nad cestou k vybájenému pokladu alebo možnosti oslobodenia bezbranných dušičiek z vodníkovho zámku. Nejde len o fantasy príbehy neuskutočniteľné v reálnom svete. V príbehu sa neraz objavajú aj bežné starosti či situácie podobné včeraškej. Na papieri však nachádzame odpoveď. Zamýšľame sa nad ich príčinami a dôsledkami a vďaka hlavným hrdinom bojujúcich s obavami podobným tým našim často problém vyriešime.

Záložka do knihy spája školy

Veľa mladých ľudí sa v dnešnej dobe radšej vrhne na sledovanie sociálnych sietí alebo programov v TV ako na požičanie a prečítanie si zaujímavých kníh pomáhajúcich v mnohých oblastiach nielen duševného rastu. Projekt Záložka do knihy spája školy nevedomelých tínedžerov nabáda k zamysleniu sa nad prioritami voľného času a potrebou zamerať sa okrem sedenia na gauči aj na niečo, čo v budúcnosti s nadobudnutými vedomosťami určite ocenia. Naša škola sa do spomínaného projektu zapája každoročne. Aj keď mnohí žiaci preto prvé hodiny výtvarnej výchovy po príchode z letných prázdnin nemajú v obľube, vždy sa nájdu tí, ktorí sa do výroby záložiek pustia bez veľkých špekulácií. Vtedy sa poteším, pretože je čoraz ťažšie vymieňať si čitateľské zážitky s rovesníkmi, ktorí videli knihu naposledy na 1. stupni.

Hana Vorobelová, 9.A

1. November – pamiatka zosnulých

Katolícka cirkev na Slovensku aj vo svete si 1. novembra pripomína Sviatok všetkých svätých. Na 2. novembra pripadá Spomienka na všetkých verných zosnulých, ľudovo známa ako Dušičky.

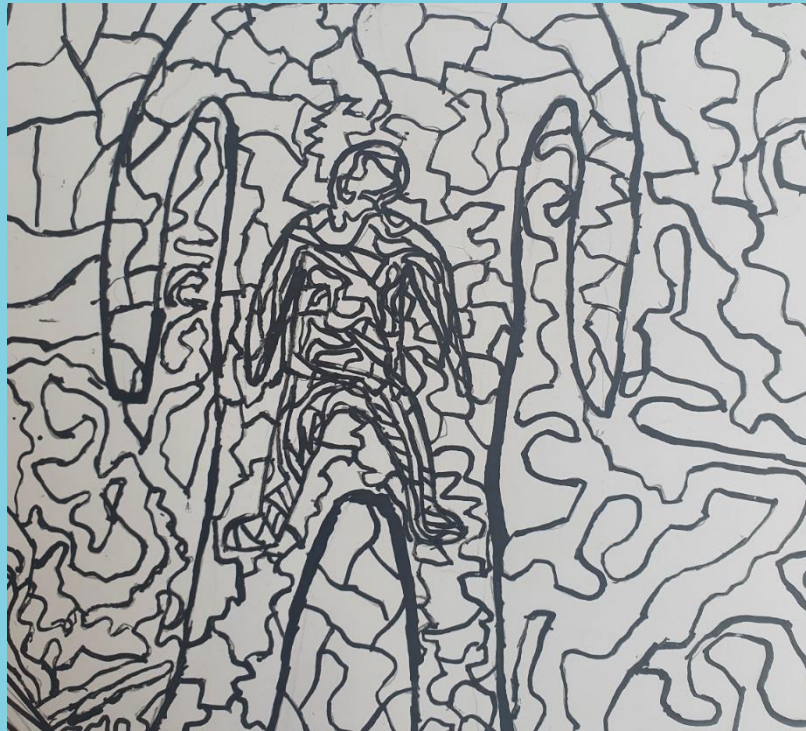
Oba dni charakterizuje spomínanie na tých, ktorí už nie sú medzi nami, návštevy cintorínov, zapáľovanie sviečok na hrobch blízkych a ich zdobenie kvetmi.

Počas rozjímania nad chladnými náhrobkami zosnulých sa dostávame k otázkam súvisiacich so zmyslom nášho bytia. Nad podstatou existencie sa neraz častejšie zamýšľajú tínedžeri. Práve my sa ocitáme v neistých rokoch života sprevádzaných potrebou voľby správnej životnej cesty, pričom si výber inej ako správnej voľby nechceme pripustiť.

Aby mala poviedka patričnú hĺbku, musia sa do nej dostať autorove vnútorné pocity- niečo, čo práve prežíva, čo ho trápi alebo nadchýna.

V mojich textoch sa témou vnútra zaoberám stále väčšími a myšlienky sa mi doposiaľ neminuli. V jesennom období sa najmä kvôli Dušičkám, upršanej melanchólii a dlhým večerom záujem rozrástol, no určite nie len u mňa. V zborníkoch z rôznych literárnych súťaží vídavam podobné vnútorné boje a vyznania, pri ktorých čítaní sa pocity mladého autora presunú aj na mňa. Vtedy viem, že sa autorovi po dopísaní textu uľavilo.

Hana Vorobelová, 9.A

Lukáš Roba, 7.B

Duchovná próza

Eva Vužňáková, 7.B

V presklenej klietke

Po otvorení očí nevidel zvyčajnú bielu farbu omietky. Rozmazané drevené dosky pretínali jasné útržky modrých kvapiek ako od atramentu. Boli rozmiestnené pravidelne.

Podvihol zrak a zahľadel sa na stenu cez čiastočky prachu nebadane sa miešajúce so stále prítomnou hmlou. Spoznal vtáčie stopy. Nie však stopy ich dolných končatín. Oblúkovité okraje a líniami popretínané otlčky ako od roztrhanej špongie pripomínali krídla. Perie bolo akoby opakovanými hodmi v rôznych polohách prenesené na plátno bez štyroch okrajov, ktorými sa dá dostať preč, ale s krajinami umiestnenými na celom svojom povrchu. Na koncoch plátna ako prostriedku zobrazenia sa stále začínal iný, aj keď vo svojej podstate meniacej sa spolu s človekom rovnaký svet, svet nevelkých predstáv, ktorým bolo umožnené prejsť von zo svojho obrazu kvôli ich obyčajnosti.

Svet s určenými možnosťami ho iritoval. Neznášal jeden výsledok stále rovnakej hry, rovnakého princípu. Dráždila ho plocha tmavej podlahy strmo hore stúpajúca do podoby štyroch identicky stiesňujúcich stien a na ne kolmého stropu. Posteľ ležiaca uprostred provokatívne pevných štvorcov poskytovala jediné východisko. Vlastne ho poskytlo každé miesto, keď sa v ňom nachádzal on, jeho otvorená myseľ a to hlavné nadprirodzeno ochotné hmlu ihneď po prebudení neodohnať.

Hmla, brána medzi okrajmi, potrebovala nejakú zámienku. Medzi stenami izby bez východu sa niekedy objavil záchytný bod, vďaka ktorému hmla okolie zase rozpustila. Ak ho zachytil aspoň na okamih, svoje plátno mohol snívať ďalej. Rozoznanie prvku, ktorý zo skutočnosti vytŕčal, mu pomohlo opäť ju opustiť, no vlastné vnútro obsahujúce jej časť v každom svojom pocite mu nohy občas ešte väčšmi zabáralo do pohyblivého bahna.

Do najmenšieho krúžku sa mu kovovú guľôčku podarilo naposledy dostať asi pred týždňom. S trpkým pocitom si uvedomoval, že je to zatiaľ najdlhšia doba od momentu kúpy. Vo vnútri malej kocky s piatimi priesvitnými stenami vydávala kovová guľôčka pri snahe dostať sa do stredu, pri pohybovaní sa cez a pozdĺž ohraničenie troch kruhov rôznych veľkostí, to najotravnejšie hrkanie. Nevedel jej priradiť žiadne pomenovanie. Bežný význam slova *hlavolam* vzhľadom na jeho situáciu vhodný nebol, nenútila ho rozmyšľať ani zbystriť všetky potrebné zmysly kvôli dosiahnutiu daného cieľa, ten bol primitívny. Hlavu mu lámali len situácie, pri ktorých sa mu až priveľmi jednoduchý cieľ s úškrnom vzdával, čím bolo hrkotanie pre potreby sebedomia vyžadovanejšie a o to nenávidenejšie.

Hračku si kúpil už pred viac ako týždňom a stále si detailne spomínal na päť prípadov, keď sa mu pošťastilo presunúť kov do stredu modrej špirály aspoň na pár minút, kým plastom opäť potriasol. Prvý raz to bolo v obchode. Objavil ju zahrabanú pod umelými hadmi a jaštericami. Bral to ako znamenie, a to, že veci už vtedy po niekoľkých sekundách dodal význam presunutím kovu do stredu, vábivé volanie osudu ešte znásobilo. Pocítil najčistejšie detské šťastie a s výrazom športovca hrdo stojaceho na najvyššej priečke nechal ľahostajnej predavačke niekoľkoeurový tringelt. Na ceste domov, počas ktorej mu loptička do cieľa druhýkrát nevkĺzla, bol v pokušení vrátiť sa do hračkárstva, tringelt z pokladne zobrať aj násilím a predavačke hračku vraziť do krku.

Na schodoch bytovky doňho skôr naschvál ako nechtiac vrazil sused v uniforme. Mohla mu byť dobrá asi pred dvadsiatimi rokmi. Vec v jeho dlani sa pritom vyriešila sama - v poradí druhý pocit čírej blaženosti. Ruka mu hneď po otrase znehybnela a zovrela kocku v oceľovom stisku až do príchodu k bytu. Po tomto zážitku ju už vrátiť nedokázal. A aj keď nasledujúce tri prípady také významné neboli, on na ne spomínal s rovnakou hrdosťou ako na predošlé.

Susedino zaklopanie bolo skoro nepočuteľné, tichšie ako pred hodinou. Zvuk sa v jej ušiach niekoľkonásobne zosilňoval, aspoň tak si to vysvetlil. Celé telo aj melancholické podfarbenie vzduchu v jej blízkosti obsahovali prvok prejavovaný najviac vo výraze uboleného človeka, ktorý svoj sluch, teda aj vnímanie, nedokáže ochrániť pred ničím. „Prosím Vás, mladý muž.. V celej bytovke sa ozýva ten nepríjemný zvuk, nerada by som na Vás tlačila, no tie papierové steny...Odporučila by som Vám zväziť používanie tej vecičky vzhľadom na Váš vek...“ Slová sa postupne vytrácali. Už aj tak vráskami potlačené črty jej tváre sa teraz ako tekutá hmota presúvali, obaľovali a miešali s hmlistým vzduchom, telom aj jeho dľaňami ukrývajúcimi špirálu hrkajúcu ďalej aj bez potrebného pohybu. Chcelo sa mu vyjsť von. Nie kvôli deformujúcemu sa okoliu, to sa začalo rúcať až po a kvôli tej túžbe. Túžbe po okoliu bez stien.

Rád by niekde zaparkoval, no nemal auto a všetky parkovacie miesta boli obsadené. Neónové svetlo z názvu supermarketu na moment ožiarilo jeho pootvorenú dľaň. Pomyslel si, že nič horšie už kúpiť nedokáže. Bol sklamaný. Pohyblivé dvere, ktoré sa po jeho bezvládnom príchode neodsunuli, sa otvorili až po agresívnom zamávaní rukami. Nechcený pokus o vzlietnutie zapríčinil navzájom odreté končatiny. Pootočil sa, aby zistil, či na úspechu nemá náhodou zásluhu iný prichádzajúci, avšak v rovine

očí si s veľkým potešením nikoho nevšimol. Holub vedľa jeho nôh po ďalšom, tentoraz oslavnom zamávaní rukami, radšej odcupotal, ani v náprotivnej obrazovke si ho všimnúť nemohol.

Keď si v obchode niečo prezeral, nikdy nevedel, čo vlastne potrebuje, nemal predstavu a už vôbec nie lístok s odrážkami. Asi preto boli všetky jeho kúpy otrasné. Rád sa v obchode do niečoho zahrabal, pretože len tak našiel čosi hodné povšimnutia, ale v sekcii s ovocím a zeleninou to veľmi tolerované nebolo, a to ho štvalo najviac. Stavil by sa, že sa pod všetkými tými nedozretými banánmi či zhnitými slivkami skrýva ozajstný poklad. Naposledy, keď sa rozhadzovaním citrusov snažil preniknúť až ku dnu debničky, ho už pri štvrtine vybratého objemu jediným pohybom zastavil nadutý pracovník prevádzky privolaný rozhorčenými výkrikmi okolostojacich.

Teraz ju urazene obišiel a bez povšimnutia nechal aj pečivo a nápoje. Od toho incidentu sa v supermarkete obvykle pristavoval len pri rade regálov so školskými potrebami a podobným tovarom, ktoré si mohol dovoliť skúmať bez prerušenia. Názov veci umiestnenej na strednej polici regálu na rozdiel od tej vo vrecku poznal už dlhšie. Pamätal si to presne, pretože si ju všimol počas odprevádzania milým SBS-károm. Vyvolaný záujem nebol natoľko dobiedzavý, aby si ju vtedy kúpil.

Možno aj to, že bola určená, bolo dôvodom, prečo si ju nikdy nezobral. Mala stanovený názov aj cieľ - poskladať každú stranu kocky v jednej farbe. Ako obohratá platňa, stále dookola. Taktiež by na začatie odznova nestačil len jeden pohyb rukou, musel by rady menších kociek porozmiestňovať. Nevedel spoznať, kedy sú pomiešané dostatočne a späť na začiatok, preč od cieľa, by sa tak zdĺhavo dostávať nechcel.

Farebnú kocku nechal na mieste. Oranžová farba tekvic, zachytená pri túžobnom pohľade pred zamierením k východu, neostala na svojom mieste. Rozťahujúca sa masa sa presunula spolu s jeho očami k posuvným sklám. Rovnako ako predtým, aj teraz na seba cestou nabaľovala vzduch, ktorý sa pri jej dotyku menil na šedý prach, vzala tiež konzervy, cereálie a sladkosti. V hmote zažiaril oranžový pás dýň. Odprisahal by, že pod ním zazrel niečo modré. Významné. V momente všetko nadobudlo pevný stav. Masa neostala rozliata niekde na klzkej dlážke, jednoducho sa vpila naspäť.

Postavu susedy stretol pri zavaraninách, pretože priamo nešiel nikdy. „Mladý pán, prosím Vás... Ten vták, čo za Vami skacká, škriabe svojimi pazúrmí zem... celú cestu... celý čas... Nerada by som Vás ani Vášho spoločníka urazila... ale.. prosím Vás...“ Jej ťahavý tón mu ustavične pripomínal akúsi hrozivú

melodrámu. Pri obzretí sa zazrel len modrý záblesk, krídla sa stihli stratiť v látkach blúzky na vešiaku. Modré šmuhy bude budúca majiteľka snáď považovať za trendový prvok.

Posúvajúc sa sklá vtáka do odchodu ďalšieho plného košíka na chvíľu paralyzovali, jedno odšklbnuté pero ostalo vo vnútri. „Šesť!“ skríkol, keď sa guľôčka usadila v strede pri jeho potknutí sa. Príčina mu bola ľahostajná. Opätovný hrkot prehlušoval aj suchot urazených krídel.

Sused v uniforme sa na schodisku našťastie neukázal. Obával sa, že by mu uniforma teraz prišla ešte staromódnejšia. Holub sa radšej zviezol výtahom.

Prvýkrát si ho všimol pred dverami bytu. Preľakol sa. Ruka mu po trnutí skamenela, no guľička sa zo stredného kruhu nepohla. Mimovoľne zacinkala, nevedela sa ovládnuť. Odomkol dvere, ktoré potom holubovi podržal a úctivo počkal, kým vstúpi. Zhrozil sa po druhý raz, keď na podlahe zazrel cestičku tmavých kvapiek. V amoku odhodil hračku. Modrý holub odcupotať nestihol, na lietanie mal poškodené krídlo.

Keď sa zobudil, zúfalo sa obzeral po hračke. Záchytný bod. Už po siedmykrát! Čítil prítomnosť kovu v cieľi, nikde ju však nezazrel. Hmla zmizla, atramentové šmuhy tiež. Hrkotanie v ušiach stišiť nevedel. Prehlušilo aj susedino klopanie.

Hana Vorobelová, 9.A

Eduard Kušnir, 7.A

Vlastné tajomstvá

V ušiach som počula nával neznesiteľného šumu. Jediný zvuk, ktorý som vedela rozpoznať, boli nástenné kukučky, ktoré práve odbili dvanásť hodín. Zvuk sa stupňoval a ja som sa napokon prebrala z polospánku. So zalepenými očami som zišla dole po schodoch, aby som uvarila čaj.

Sadli sme si okolo jedálenského stola. Mama začala modlitbu, ktorú sa modlíme každé ráno a my sme pokračovali. Počas toho, ako som si na chlieb natierala bylinkové maslo, zazvonil mame telefón so skladbou od Elánu. Hlas v maminom telefóne patrilo organizátorky súťaže zo slovenského jazyka, do ktorej som sa prihlásila. O súťaži mi povedala učiteľka slovenského jazyka, pretože som vraj veľmi kvalitne napísala poslednú školskú písomnú prácu. Úlohou súťažiacich bolo napísať príbeh na tému pamiatky Slovenska. Zdôraznila, že je do príbehu potrebné zakomponovať vlastnú tvorivosť. Hlas si ma vypýtal k telefónu, a tak mi mama podala do ruky jej starý tlačidlový mobil. „Dobrý deň, slečna Mária! Na základe umiestnenia Vašej práce s názvom „Objavujem staré Slovensko“ na skvelom druhom mieste Vás pozývame na návštevu obce Červený kláštor, kde sa nachádza turistami často navštevované múzeum, ale aj nádherná príroda. Je už len na Vás, či túto ponuku prijmete. Ak áno, potrebuje obratom zaslať formulár potvrdzujúci Vašu účasť. Do formulára vpíšte aj meno osoby, s ktorou sa tohto podujatia zúčastníte.“ Chvíľu som bola v nemom úžase. Zmohla som sa len na zdvorilé poďakovanie a s trasúcimi sa rukami som telefón naspäť podala mame. Rozhovor medzi mamou a organizátorkou som ešte chvíľu napäto počúvala. Najviac zreteľne som rozoznala vetu: „Návšteva Červeného kláštora výhercami sa uskutoční dňa 30. októbra, čiže zajtra.“

Po ukončení dlhého rozhovoru mama položila telefón na kuchynskú linku. Postavila sa ku mne a s úsmevom na tvári mi zablahoželala. Tak isto to urobil aj otec a môj malý brat Adam, aj keď na ňom bolo vidno, že mi dosť závidí. Odmala hrá videohry, kde sa nachádza v opustených budovách, chrámoch, dedinách alebo mestách a hľadá skryté indície, aby sa dostal k pokladu. Minule som sa ho na to pýtala, a tak mi všetko dopodrobna vysvetlil. Žije si vlastný rozprávkový svet. Takže mi bolo hneď jasné, že ho ten starý historický kláštor zaujme. Vybehla som po schodoch do izby. Začala som si na stôl ukladať všetky veci, ktoré som pokladala za dôležité. Zrazu sa mi nepríjemne zatočila hlava, a tak som si na pár

minút ešte ľahla do vyhriatej postele. Bola sobota. Nikde som sa nemusela ponáhľať. Pozerala som do stropu a ako som rozmýšľala nad tým, koho so sebou zoberiem, pomaly som zatvorila oči.

Na chvíľu som zaspala, no vôňa kuracieho mäsa, ktorá zaváňala do mojej izby, ma prebudila. Bol čas obeda. Znova sme si posadali okolo stola, pomodlili sme sa a začali sme jesť. Po jedle ma mama poprosila, aby som jej pomohla upratať kuchyňu. Pomedzi to som sa jej nenápadne opýtala, či by nechcela ísť do kláštora so mnou. S nadšením prikývla a začala plánovať cestu. Večer sme rýchlo nahádzali veci do kufra a šli sme spať.

Pre výhercov bol zabezpečený mikrobús, takže sme s mamou mohli počas cesty čítať naše obľúbené knihy. Zvolila som humornejšiu knihu na odporúčanie najlepšej kamarátky. Totiž večer pred cestou som si, samozrejme, hľadala informácie o slovenských dejinách, o múzeu a hlavne o starom kláštore. Našla som veľa legiend a bájí a jednou z nich bolo, že ak ste do chrámu vstúpili, privodilo vám to nejakým záhadným spôsobom isté nešťastie a niektorým aj smrť. Vedela som, že legiendám a bájam sa nedá veriť, lenže tieto príbehy vo mne evokovali určitú emóciu a strach. Preto som musela nejakým spôsobom vyhnať tieto myšlienky z hlavy.

Zastavili sme na kamienkami vysypanom parkovisku. Pred nami bol pekne upravený chodník, popri ktorom boli vysadené kamenné ruže a malé fialové kvety. „Tie sú určite umelé,“ pošepkala mi mama. Nevedomky som sa usmiala a cez veľkú kovovú bránu sme vošli do múzea, kde nás čakal sprievodca. Na prvý dojem pôsobil veľmi sympaticky a milo. „Dobrý deň, vítame Vás v našom múzeu. Dnes sa tu dozviete niečo o minulosti slovenského jazyka, ale aj o Slovensku a jeho krásach.“ Prehliadka múzea prebehla celkom rýchlo. Hoci ma nejako nezaujala, tešila som sa na návštevu starého kláštora. Podľa slov pána sprievodcu bol kláštor postavený začiatkom 19. storočia na počesť kňaza, ktorý pôsobil aj ako učiteľ v terajšej obci. Bol zastrelený za účasť na tajnom stretnutí kňazov, no nikto nevie, o aké stretnutie išlo.

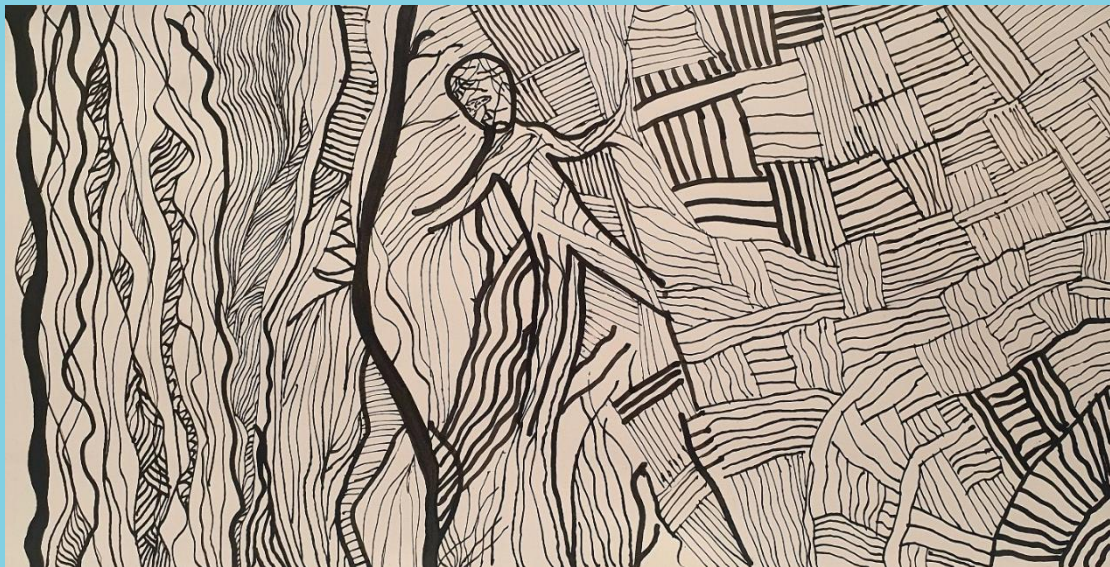
Mali sme krátku prestávku. Sadli sme si do blízkej reštaurácie a objednali si. Kým mama pila svoje latté s mliekom, dovolila mi nahliadnúť do chrámu. Navonok stará budova pôsobila ako z obdobia baroka. Prekročila som prach dverí, zhlboka sa nadýchla a zacítila príjemnú vôňu zachovanej budovy. Očami som prešla po dlhom zamatovom koberci, na ktorého konci sa týčil veľký zlatom posypaný oltár. Okolo neho boli štyri mohutné stĺpy, ktoré siahali až po obrovský strop. Na ňom boli krásne maľby. Mala som čo robiť, aby som udržala ústa zatvorené. Cítila som, že priestor je stále duchovný.

Pozrela som sa nad oltár, kde viseli veľké nástenné kukučky. Práve odbili dvanásť hodín. V dverách som začula hlasné kroky. Otočila som sa. Za lavicami stála čierna silueta s bielym rúchom. Musela som si sadnúť na malý schod, aby som sa spamätala. Silueta sa postupne približovala ku mne. Podľa výzoru tváre som spoznala mŕtveho kňaza, ktorého podobizeň nám ukázali v múzeu. Od strachu mi po tvári začali stekať slzy. Zastal a ukázal prstom na malú skrinku zamurovanú do jedného zo stĺpov. Otvorila som ju a vybrala som z nej zaprášenú knihu. Položila som ju na oltár. Urobila som len to, čo mi prikázal kňaz. Podišiel k oltáru, otvoril knihu a niečo si mrmlal popod nos. Pôsobilo to, ako keby niečo vyvolával alebo zaklínal. Zrazu sa zapálili všetky sviečky, ktoré sa v kláštore nachádzali. Klávesy organu začali hrať a závesy na spovedniciach spadli. Očami som prebehla celú budovu, a keď som sa otočila späť k oltáru, silueta kňaza tam už nebola. Orgán prestal hrať a ja som zostala stáť na mieste ako prikovaná.

Do dverí vošla mama so sprievodcom. „Mami!“ vykrikla som, no na počudovanie som si prekvapivo rýchlo uvedomila, že to, čo sa tu práve odohralo, zostane radšej tajomstvom a bude to tak pre všetkých lepšie. Sprievodca si našťastie zapálené sviečky ani spadnuté závesy nevšimol. Začal nám zanietene rozprávať detailnejší príbeh o kňazovi.

Zvyšok výletu som bola ticho. Záhadná udalosť so siluetou mŕtveho kňaza, hrajúcim organom, závesmi a sviečkami zostala len v mojej hlave a zapísaná v mojom denníku.

Klára Vaščáková, 9.A

Emma Duchová, 7.A

Vianoce

Nina Vašková, 9.A

Vianočné tradície ešte nevymreli

Viera, tradície a zvyky boli niekedy veľmi silnou a neodmysliteľnou súčasťou vianočných sviatkov. Dnes sa však ľudia ženú za iným – hmotné dary a neprestávajúce nákupy vytlačili vianočné tradície a lásku

Ľudí, namiesto pokoja a rodinnej atmosféry pri kozube myslia ľudia na peniaze, prácu a pôžičky, za ktoré si kupujú vianočné darčeky.

Naši predkovia, dedkovia a babičky a ich rodičia a prarodičia verili, že tento decembrový vianočný deň je naozaj magický. Večer - v deň narodenia Ježiška - zavřšili pôst, ktorý dodržiavali po celý deň a ktorý sa skončil východom prvej hviezdy.

Boli k sebe dobrí, slušní a nehádali sa, pretože verili, že „ Tak ako na Štedrý deň, tak po celý rok“.

Z rozprávania viem, že na Štedrý deň nesmela do domu vkročiť cudzia žena, ani sa nesmelo nič požičovať a vyvešovať bielizeň, aby to neprinieslo smolu a nešťastie.

Ak si niekto kýchol, kým sa išlo večerať, znamenalo zo vřaj, že bude dlhý život.

Tradície Vianoc sa zachovávajú až dodnes.

My napríklad postíme, ale zaviedli sme si taký susedský rituál, ktorý voláme „vianočná chodbovica“, keď sa na schodisku stretne všetci susedia s dobrotami a vianočným punčom, bavíme sa a odovzdávame si Betlehenské svetlo.

Pri večeri nám všade svietia sviece, adventný veniec taktiež, od stola odchádza iba mamka a my ostatní ostávame sedieť na svojich miestach. Hrá nám krásna vianočná hudba.

Dávame peniažky do prúteného košíčka so zrnom, aby sme mali dostatok peniažkov po celý ďalší rok.

Oblátky, med, cesnak, opekance, fazuľovica a kapustnica, ryby, to má asi väčšina z nás, aj keď podľa rôznych oblastí sú tie jedlá obdobné a možno inak dochutené.

Tradícia rozkrojeného jabĺčka, roztrúsených orechov po rohoch izieb, sviec zažatých a sfúknutých jednotlivými členmi rodiny v poradí pričom sa sledoval smer dymu, tradícia liatia žeravého olova do studenej vody pre mladé dievčatá...to pozná väčšina z nás.

Dodržiavať Vianočné tradície je krásne poslanstvo odovzdávané našimi predkami nám a ďalej našim potomkom. Všetky majú svoje čaro a prinášajú nám pokoj v duši a krásne spomienky na našich predkov.

BEZ VIANOČNÝCH TRADÍCIÍ BY BOLI VIANOCE NEÚPLNÉ

Alithea Dukovská, 5.B

Alžbeta Rázusová, 1.A

Môj štedrý deň

Vždy sa zobudím na vôňu koláčov, ktoré mama dopeká a vždy nestíha, ako vraví.

Deň vopred kúpime kapra a dáme ho do vane. Takú ostriekanú kúpeľňu máme iba na Vianoce. Potom ho otec zareže, nato sa nikto pozerať nemôže. Sestra vraví, že je to vražda! Kapra naložíme do mlieka a na štedrý deň ho obaľujeme a vypražíme.

Z kysnutého cesta šúľame bobaľky. A čo sú bobaľky? Predstavte si kraj pizze, ktorý je pokrýjaný na guľky. Zalievané sú mliekom, makom a praženým maslom.

Na štedrý deň poobede k nám prídu babky a dedkovia. Babky varia s mamkou a dedkovia sa s nami hrajú alebo pozerajú telku. Nejeme celý deň, to je najhoršie. Najlepšie je, že do polnoci môžeme pozeráť telku. Pozeráme Na vlásku, Sám domal, 2, Perinbabu, Mrázika a Tri oriešky pre Popolušku. Večeru máme o 5 večer. Pred večerou si ideme umyť ruky a počas umývania rúk Ježiško zapíska alebo zazvoní na svoj zvonček a donesie darčeky. Keď si sadneme k stolu, mamka nám dá s medom krížik na čelo, aby sme boli dobrí ako med a usilovní ako včielky počas celého roka. Na večeru máme oplátky s medom a cesnakom, bobaľky, fazuľovú polievku, kapustnicu s kapušníkmi. V kapustnici máme hríby, mrvenicu (domácu cestovinu) a kapustu. Potom nasleduje rezeň (ten je iba pre deda, lebo nemá rád rybu) alebo kapor so zemiakovým šalátom. Na večeru sa všetci ojeme. Fazuľovú polievku varieva moja prababka z Vrábeľ (západe Slovensko). Kapušník zas donesie prababka z obce Tokajík pri Stropkove. To je kysnutý koláč plnený kapustou.

Nakoniec otec prekróji jablko a keď je tam hviezda, tak budeme zdraví. Potom rozlúskne orech, aby bola rodina silná. Po večeri ideme rozbaľovať darčeky. Počas rozbaľovania darčiekov zajedáme koláče. Keď dostanem pod stromček lego, idem ho hneď stavať. Štedrý deň končí polnočnou omšou.

Lenka Geciová, 3.B

Viktória Ungradyová, 5.C

Jakub Klučiar, 5.B

Hviezda

Táto hviezda žiari
tak, ako všetky ostatné.

Žiari
tak, ako žiarime my,

Žiari
Tak, ako my chceme,

Žiari na oblohe.
Medzi svojimi.

Aj hviezdy majú
City.
City, ktoré mi nemožno
vidieť.

Vidia ich iba tí, ktorí
majú čisté srdce.

Tí, ktorí vedia,
že hviezdy nie sú nikdy
večné.

Každý z nás má
Hviezdu.

Ona ukrýva odpovede,
tajomstvá, otázky,
ba i všetko
vidí.

Prichádzam
s týmito slovami:

Žiar. Žiar tak, ako
budem chcieť.

Prosím žiar. Žiar tak,
ako si prajem,

Žiar hviezda, žiar.
Tú žiaru privedť
medzi nás.

Medzi tých, čo
ju nevidia,

Medzi tých, čo medzi
nami nemôžu byť

Medzi tých, čo to
nehcú alebo nepotrebujú.

Medzi tých, čo
niečo spáchali.

Ja som medzi
nimi.

Hviezda nám
dnes odpustila.

Vraciam ju
hore, aby nás chránila.

Chránila nás všetkých
v dobrom i v zlom.

A sľubujeme, že aj my ju, ale
s láskou.

Tamara Urdová, 6.A

Hana Vorobelová, 9.A

Dnešná doba

Všetko beží neskutočne rýchlo. Pred pár mesiacmi bolo samozrejmosťou chodiť do školy alebo na tréningy, navštevovať priateľov, ale aj ísť do kina, reštaurácie, na masáž, vlastne všetko. Ako vidíme, aj samozrejmosť sa dá zobrať. Veci sa zmenili z dňa na deň. Ľudia prestali navštevovať verejné inštitúcie alebo celkovo stretávať sa s ľuďmi.

Vitajte v karanténe, toto je aktuálna stránka života.

Za posledné týždne sa našou rutinou stalo časté umývanie rúk, nosenie rúška či obmedzenie kontaktu s ľuďmi. Nehovorím, že to je zlé, ale ani dobré. Svet je veľmi rýchly a my si to neuvedomujeme. Možno sme mali trošku zvoľniť tempo, asi toho na nás všetkých bolo veľa. Niektorí rozletení po svete, iní venujúci sa celé dni kariére, študenti pri učebniach nervózni z testov. Bolo treba spomaliť. Teraz je toto naša realita - byť trošku asocializovaní pri rodine a často počúvať príbehy z detstva. Nie je to až také o ničom, lebo aspoň máme veľa času na premýšľanie alebo sebarealizáciu. Čítame knihy, cvičíme, varíme, pečieme, píšeme i spievame hocičo. Vlastne sa toho veľa (ne)zmenilo. Áno, je to nepríjemný pocit ráno vstávať s tým, že nemôžem ísť poobede vybucháť sa do lopty, maľovať obrazy či skúšať divadelné scény alebo vidieť spoluhráčky, spolužiakov, smiať sa s nimi inak ako cez videochat, ísť na prechádzku a dýchať vonku čerstvý vzduch inak ako cez kúsok latky. Príjemný pocit je zas nevstávať ráno do školy alebo sa kvôli nej stresovať, sedieť s rodinou a ešte viac ju spoznávať.

Dnešná doba je zvláštna. Sťažujeme sa na to, čo nemáme a nevážime si, čo máme. Viem, že je to otrepaná veta, ale pravdivá. Predsa len, sloboda, ktorú sme mali, je teraz fuč. To, čo sa aktuálne deje, nám má otvoriť oči. A nie len nám, ale celému svetu. Myslím si, že nie sme ľudia dnešnej doby. To, čo teraz zažívame, je pre nás nezvyk. Aj keď, je to stále lepšie ako žiť v strachu ako pred pár desiatkami rokov počas vojny alebo iných tragických udalostí. Ak to prežili tí ľudia, tak my nemáme nič ťažké. Len ostať doma. Čo by niekto vtedy dal za to, aby domov bol jeho bezpečím.

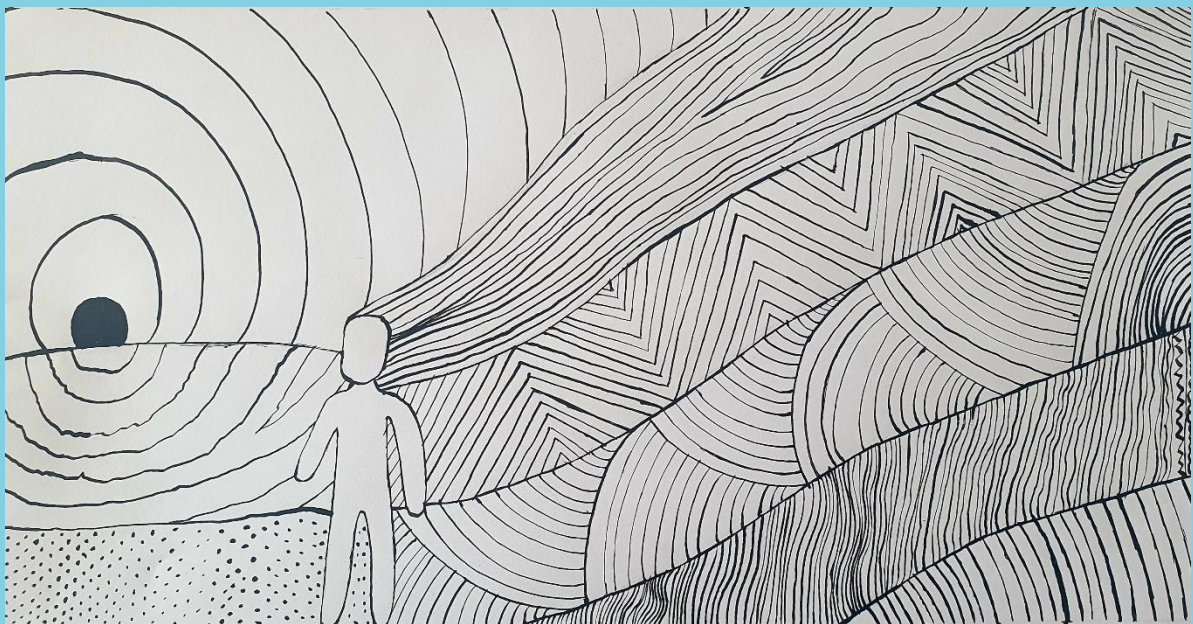
Nie sme ľudia dnešnej doby, lebo ju nestíhame a nerozumieme jej alebo skôr sebe navzájom.

Áké sú terajšie problémy doma alebo vo svete? Začnem svetom. Všetci bláznia kvôli koronavírusu. Áno, je to možno nebezpečný vírus, ale zabúdame na veci, ktoré sú tu už nejaký ten čas. Hlad, chudoba, osamelosť, závislosť, ale aj „život“ výlučne na sociálnych médiách. Tieto témy nie sú už každým dňom

publikované, pretože sa stali súčasťou nášho života. Niektorí nemajú rodinu, možnosť ísť niekam na kávu, do kina či jednoducho niekoho objasť. Veru, najväčší strach nám aj tak naháňa korona. Veci by možno boli inak, keby sme prestali hrať preteky za nehnuteľnosťami, majetníctvom a peniazmi. Tieto preteky sa vyhrať nedajú.

A teraz vidíte, prečo nám korona prospela. Čas s rodinou alebo samým sebou, pomalší život. Nehovorím, že sme zleniveli, no poskytli sme našim hlavám a telám možnosť regenerácie. A ak sa pýtate, aký život nás čaká po návrate, to neviem. My ako žiaci budeme pevne veriť, že si niečo pamätáme.

Eva Pullmannová, 9.B

Alžbeta Petzová, 7.B

My a vírusy 21.storočia

Zelený štít

V našej triede začal ako každý október stúpať počet chýbajúcich žiakov. Aj na tých, ktorých rodičia poslali s veľkými nádejami nachytať ešte nejaké vedomosti, som badala čoraz viac symptómov. Príde mi zvláštne, že aj napriek sťažnostiam žiakov smerovaných na učiteľov ohľadom nevšímavého správania vzhľadom na ich zdravotný stav, dokážu bez jediného kýchnutia, odkašľania alebo vysmrkania sa tajne pod lavicou napísať správu plnú emotikonov a pri čakaní na odpoveď ešte skontrolovať stav lajkov.

Pominulé roky si pozíciu prvého odpadlíka - obeť jesennej chrípky - seabavedomo držala moja spolusediaca Klára. Tento rok som ju nepočula ani raz potiahnuť nosom. A to je už s mojím sluchom zbystreným nervozitou zo školského prostredia čo povedať. „Nedáš si trochu čaju?“ opýta sa cez prestávku. „Je domáci, bylinkový. Dala som ti rovnaký na narodeniny, nepamätáš?“ Dlhšie neodpovedám. Začudovane sa na mňa zahľadí a neprítomný pohľad pripíše zlej nálade spôsobenej podobnou známku. S prevrátením očami sa otočí späť k termoske. Moje myšlienky však poletujú okolo niečoho iného. Klárina obľúba v bylinkách, ktorú so mnou už niekoľko mesiacov zdieľa aj zmena jej všeobecného správania, ma donútiť premýšľať. Od prvého septembra si šatku a neskôr šál uviazať okolo krku na rozdiel od mňa nikdy nezabudla, a keď jej mama doplní kuchynské poličky novými vitamínmi, nezabudne mi to hneď po príchode s nadšením oznámiť. Minule si so slastným výrazom vychutnávala popíjanie hnedastej hmoty divnej konzistencie. Po zbadaní môjho znechuteného pohľadu mi svoju desiatu ako zvyčajne neponúkla, no hneď vyrukovala s popisom zloženia nepríjemne páchnuceho nápoja. Samá zelenina a ovocie. Rada moje dni obohacovala aj inými opismi, napríklad svojich víkendov strávených pomáhaním starkým v záhradke namiesto zvyčajnej návštevy kina spríjemnenej v minulosti obľúbenými nachos. Predošlý ročník sa rozplývala nad chrumkavosťou solených čipsov - tento rok už obdivuje len sviežosť a chuť všetkých rastlín, plodov, sem-tam aj kvetov. Prúd úvah narušilo nečakané kýchnutie. Už keď som si dávala ruku k ústam som vedela, že do teplej postele čoskoro zamierim aj ja. Nakoniec som v nej strávila dva týždne spolu so skoro celou triedou, keďže riaditeľstvo nariadilo chrípkové prázdniny. V občasných správach od Kláry som si vždy všimla štipku sklúčenej nálady a túžby vrátiť sa do lavice, pretože sa doma ako jediná zdravá a dychtiaca po nových vedomostiach veľmi nudila. Po vyzdravení som jej bylinky prijímala s nadšením, ktoré sa postupne približovalo tomu jej. Chrípka, pred ktorou sme sa s odhodlaním bránili popíjaním čaju zababušené v mikinách, postupom času mizla. My sme však v triede badali ďalší rozrastajúci sa vírus, na ktorý sme našťastie boli s našimi vypnutými mobilmi imúnne. Spreádzalo ho neprestajné cinkanie správ z lavíc.

Hana Vorobelová, S.A

Skúsenosti starších

„Dúfam, že už si zbalená“ kričala na mňa mama z dolného poschodia. Zajtra má totiž prísť domov moja mladšia sestra, ktorá bola spoločne s mojím strýcom a jeho rodinou na chate v horách. Hoci je ešte len november, už tam napadala jemná vrstva snehu. Mali sa vrátiť domov až o dva týždne, ale, bohužiaľ, deti ochoreli. Asi si iba nezobrali dostatok teplého oblečenia. Pretože je pre číhajúce vírusy povinná karanténa, musel s Nelou ostať jeden rodič doma. Naši sa dohodli, že s Nelou v karanténe ostane mama a otec zatiaľ pôjde ku susedovi Lacovi. Ujo Laco bol otcov kolega a aj najlepší kamarát. Má malý oranžový dom, v ktorom žije sám so psom. A čo so mnou? Mama rozhodla, že pôjdem starým rodičom. Neprejavila som veľkú radosť. Nie žeby som ich nemala rada, práve naopak, ale preferujem keď prídu oni k nám. Žijú

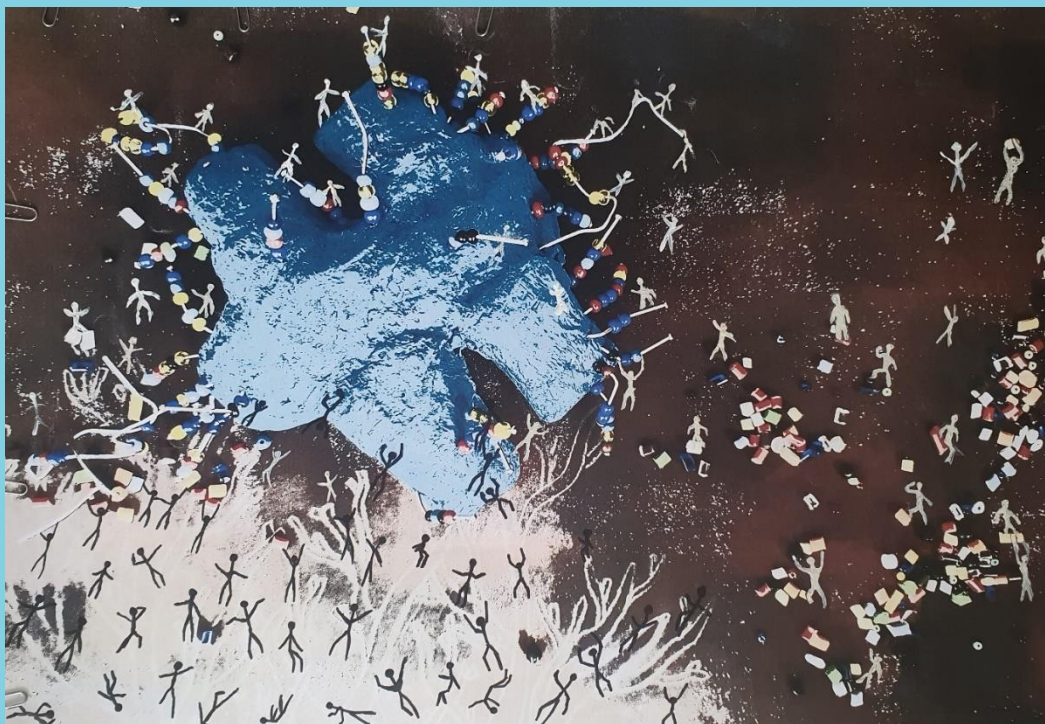
v malebnej dedinke na južnom Slovensku, kde cesta autom trvá dve a pol hodiny. Cestovanie neznášam. Stále mi príde zle.

Konečne sme dorazili do cieľa. Síce bolo iba päť hodín, vonku sa už začalo stmievať. Plusom bolo, že na rozdiel od domova tu bolo prekvapujúco teplo. Babka nás už čakala pri bránke. Pohľad na ňu mi zlepšil náladu. Mala oblečené svoje obľúbené ľanové šaty, ktoré boli pôvodne biele až sivé, no babka v nich chodila zbierať bylinky, ktoré pestovala na záhrade povyše, takže sa po novom farbou chytali do žltozelena. Pod šatami stále zvykla nosiť vysoké čierne gumáky s jemným kvetinovým vzorom. Na hlave mala šatku, v ktorej ukrývala svoje dlhé sivasté vlasy. V rukách držala tácku s čerešňovým koláčom. Zrazu z dverí vyšiel dedko, ktorý si po ceste ešte obliekal svoju starú košeľu. Nedal na ňu dopustiť.

„Vieš ako sa robí med?“ opýtal sa ma dedko po klasických pozdravoch a otázkach týkajúcich sa školy. Pokrútila som hlavou. „Chceš sa to naučiť?“ „Áno“ povedala som s nadšením. Babka ma zaviedla do mojej izby, ktorá je stále dokonale uprataná a voňavá, pretože v nej babka stále suší bylinky. Tentoraz to bola levanduľa. Spoločne s dedom chodia spať veľmi skoro. Nedivím sa, pretože vstávajú zhruba o štvrtéj ráno.

„Poď, ideme skontrolovať včely!“ zobudil ma dedko. Hodinky ukazovali 5:00. Hoci s menším nadšením, o 5 minút som vstala z postele a napochodovala do kuchyne, kde na mňa už čakala babka s čajom z domácich bylín. „Toto si musíš obliecť, inak ťa dopichajú,“ povedal dedko a podal mi ochranný odev. Pri úľoch som bola iba pozorovateľom. Dedko mi každý krok dôsledne opísal. Medom sme naplnili štyri fľaše. Doniesla som ich dovnútra a položila na kuchynskú linku. Babka s niekým telefonovala. „Už majú výsledky- všetci sú negatívni!“ Môj úsmev náhle prerušil žiaľ. Mama po mňa príde ešte dnes večer. „Ale veď teraz som tu prišla,“ sklamane som prehovorila. „Áno, ale zajtra máš tenis a iné povinnosti. Mamka chce, aby si nič nevynechala,“ odpovedala babka.

Doma mama vybalila sušený nechtík, z ktorého urobila čaj a osladila ho naším medom.

Nina Vašková, 9.A

Hlavne pomaly!

Pesimista. To som presne ja. Väčšinou to môžete zbadat' na mojom výraze. Hlavne zrána a pri raňajkách. Sadla som si za jedáľenský stôl a natrela si chlieb nutellou. Z kuchyne som začula rozhovor rodičov. Jedným očkom som pozrela na tata, ktorého mimika tváre nenaznačovala nič dobré. To ma naštartovalo negatívnou energiou dvakrát viac. Usmial sa popod fúzy a povedal: „Keďže začína jeseň, čiže chrípkové obdobie, dostal som perfektný nápad. Začneme sa otužovať v jazere. Blahodarne to pôsobí na imunitný systém, termoreguláciu organizmu a hlavne na potlačenie nervových a psychických porúch. Niečo presne pre teba, Beátka.“ Hneď ako to dopovedal, uštipačne sa zasmial. Mne a mojej bezcitnej povahe to pripadalo dosť trápne. Falošne som sa pousmiala a pochválila ho za “dobrý” vtip. „A začneme hneď teraz. Chod'te si zbaliť plavky a hrubé čiapky.“ Moja intuícia mi napovedala, že to iba vtip nebude.

Na moje prekvapenie sme otužovanie nemali v pláne len my. S nechuťou som si vyzula teplé topánky a s bosými nohami som sa postavila na ostrú kamienkovú pláž. Teplota bola okolo desiatich stupňov. No pocitovo niekde na mínuse. Prvý sa do vody odvážil tata. Skoro mi vyskočili oči, keď som videla, ako sa

do vody priam hodil. Pripomínalo to veľrybu. Mal určite pocit, že je čistý profesionál. Podľa mojich informácií by sa malo otužovať postupne. Preto som vošla do jazera len po členky. Bohato mi to stačilo. Mama pre istotu zostala stáť ako prikovaná na brehu. Podala som ocovi uterák a akonáhle vyšiel z vody, začal drkotať zubami. Celú cestu späť sa triasol a začal kýchať. Presne som vedela, ako to dopadne. Studené obklady, prepotené pyžamo a horúci čaj.

„Bea! Buď taká láskavá a dones mi servítky a obklad na čelo.“ Samozrejme, stal sa zo mňa otrok. A to len preto, lebo si môj otecko zmyslel, že sa musí otužovať a hneď na prvý pokus vojsť do ľadovej vody celý. Fakt skvelý nápad. Mama mu uvarila teplý mäťový čaj a ja som mu každých pätnásť minút vymieňala studené obklady. Prerastalo mi to cez hlavu. Tento kolobeh sa striedal už tri dni. Vírusy nechceli odísť.

Konečne som ho presvedčila, nech ide k lekárovi. Vrátil sa dosť skoro. Neverila som, že by za taký krátky čas dokázal stihnúť vyšetrenie a zbehnúť po lieky. Buchol dverami a nahnevane zadudral: „Mám zápal močového mechúra.“ Zrazu sa vo mne prejavili city a vybuchla som smiechom. Bolo to nevhodné, ale môj zmysel pre humor je odlišný. Celá naša rodinka si myslela, že to bude len nejaká nádcha alebo chrípka, ktorá hneď prejde. Mama ho okamžite poslala spať. Dostal sa z toho o necelý týždeň.

Predpokladala som, že sa môj tvrdohlavý otec uvedomí. Práve naopak. Otužovanie zobral vážnejšie. Už si stihol čo-to počas týždňa v posteli prečítať aj v odborných časopisoch. Teraz chorobám odoláva jedna radosť.

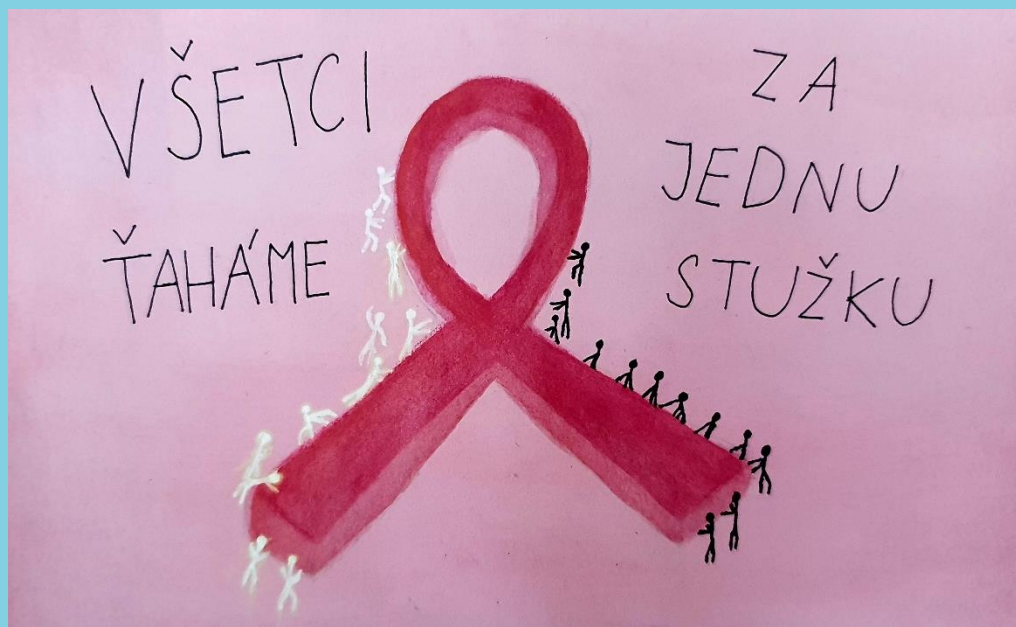
Klára Vaščáková, 9.A

1. december – deň boja proti HIV. Logo pre Červené stužky

Do súťaže som sa zapojila nielen kvôli možnému oceneniu, najmä vďaka poslaniu, ktoré súťaž nesie. Boj proti vírusu HIV osvetou mládeže považujem za veľmi dôležitý, svoje logo som preto maľovala s veľkým rozmyslom.

Hana Vorobelová, 9.A

Nina Vašková, 9.A

Klára Vaščáková, 9.A

Próza Alergia

Opäť som od babky dostala na narodeniny dezert s alkoholom, aj keď som ju na fakt, že takýto typ sladkostí neznášam, upozornila už päťkrát. Prvý mi dala na moje desiate narodeniny. Vtedy ju upozornila aj mama, ktorá mi hneď po príchode domov dezert zobrala a odložila do skrinky, kde som sa nevedela dostať. Otcovi povedala, že ho o týždeň daruje kolegyni, ktorá, mimochodom, tiež takýto typ dezertu neznáša. Vychádzalo mi z toho, že ona neznáša dotyčnú kolegyniu.

Teraz mám už 15 rokov a úmysel darovať dezert "kamoške" mám ja. V poličke sa už povaľuje síce vyše polroka, ale biely nádych čokolády iba zvýši môj úmysel. Už o 3 dni má Laura narodky. Pozvánky pritom posielala poštou už pred dvoma týždňami. Vtedy by som jej asi kúpila minimálne mliečnu čokoládu priemernej značky. Teraz sa však situácia zmenila.

Všetko sa začalo, keď sme asi pred mesiacom išli na triednu exkurziu do Liptovského Mikuláša. Po dlhej ceste autobusom sme mali možnosť obdivovať múzeum Janka Kráľa a neskôr sme plánovali

navštívit spolok Tatrín. Predtým nás našťastie čakal čas na obed a prechádzky po námestí. Ja s Laurou a ešte pár kamarátkami sme zamierili do reštaurácie, v ktorej si každá z nás objednala, samozrejme, kebab. To je určite typické výletové jedlo každého tínedžera, keďže nám ho obvykle rodičia nedovolia. Vyšli sme von a na ešte mokrej lavičke od dažďa sme jedlo do seba rýchlo nahádzali. Neskôr sme sa rozdelili, lebo Laura nechcela pokračovať v pláne s dievčatami, oznámila nahlas bez môjho súhlasu, že máme vybaviť nejakú súkromnú záležitosť vo dvojici.

Keď všetci odišli, zjavil sa jej úsmev na tvári a nadšene mi oznámila, že neďaleko je kaviareň, do ktorej túžila už dlhšiu dobu zájsť, pretože jej kamarátka, ktorá v Liptovskom Mikuláši býva, povedala, že je to najlepšia kaviareň, v akej kedy bola. Jediný problém bol, že tá kaviareň sa nachádzala na ulici, kde už sme nemali ísť. Laure to bolo celkom jedno a prehovárala ma, aby som tam išla s ňou. Síce som veľmi nechcela, keďže som po rodičoch dosť naivná, nakoniec som súhlasila.

Vošli sme dnu. Vyzeralo to tam veľmi pekne, tak sme sa usadili a objednali si dve horúce čokolády, ktoré sme naozaj potrebovali, keďže vonku mrzlo. Vypili sme čokolády, zaplatili sme a keďže bolo už neskoro, myslela som, že budeme rýchlosťou blesku utekať k ostatným. Ale Laura začala preskakovať na mieste a vyhrklo z nej, že potrebuje ísť ešte urýchlene na toaletu. Vraj ju mám čakať, pretože to bude sekundička. Zdrobneniny sa vyskytovali v jej slovníku veľmi často. Mali sme zhruba desať minút, tak som si obliekla svoju hrubú vetrovku, šál, čiapku. Prešlo asi osem minút a bolo mi veľmi nepríjemne, ako na mňa čašníčky pozerali, takže som išla Lauru skontrolovať. Prišla som na WC, ktoré sa nachádzalo pri východe a nemilo ma prekvapilo, že tam Laura nebola.

Rýchlo som vybehla z kaviarne a šprintovala ulicami. Našťastie mám veľmi dobré orientačné schopnosti. Posledná ulička a mala som byť na mieste. Najprv som zbadala nahnevanú učiteľku, spoza nej však bolo jasne vidno Lauru a jej pre mňa nečakaný blažený úškrn. Modlila som sa, aby som aspoň nebola jediná, na ktorú museli čakať. Učiteľka hneď spustila monológ o tom, ako som si dovolila ísť tam, kde sme nemali čo hľadať. Vraj som mala počúvať Lauru a ostať v blízkosti miesta stretnutia. Chcela som niečo povedať, ale učiteľka ma nepustila k slovu. Keď skončila, povedala som iba tiché - *Prepáčte*. Všetci sa na mňa pozerali a niečo si šuškali. Situácie podobné tejto sú mi veľmi nepríjemne, a tak som sa zo všetkých síl snažila neplakať, aj keď som mala v hrdle gudžu a v očiach slzy.

Keď sme sa pohli, všetci sa začali na mne smiať. Jediné, čo som chcela, bolo ísť domov. Po čase som sa predsa len zmohla na slová a opýtala som sa Laury, prečo odišla bezo mňa a navyše urobila zo seba slečnu starostlivú a opatrnú. Ona sa zasa iba uskrnula. Dievčatá za mnou a Laurou počuli, o čom sa rozprávame, ale vedela som, že sú na Laurinej strane a informáciu si nechajú pre seba, aby z toho prípadne v budúcnosti niečo vyťažili.

Je tu deň oslavy. Moja aj Laurina mama si myslia, že sme stále najlepšie kamarátky, takže sa celkom obávam, čo ma bude čakať. V aute ma mama informovala o celom programe a hlavne zdôraznila, ako veľmi si dala Laura záležať, aby bolo všetko dokonalé. Mama si myslela, že to je pre nás, aby sme mali zábavu, no ja som vedela, prečo sa tak snaží. Na oslave mal byť okrem masy ľudí, čo pozvala aj Michal, chlapec, do ktorého bola priam zbláznená. Koniec koncov mi to aj povedala, keď sme písali pozvánky.

Dorazili sme. Hudbu bolo počuť cez celú ulicu. Vošli sme do obrovskej haly, kde sa oslava mala konať a prvé, čo som si všimla okrem ľudí, ktorých bolo neúrekom, boli kvety. Veľa kvetov. Jasně. Keď sme plánovali oslavu, žiadne kvety nespomínala. Určite sa pýtate, prečo z toho robím takú drámu. Som alergická na peľ. Veľmi alergická. A Laura to veľmi dobre vedela. Vedela som, že sa ma opäť snaží strápníť, tak som sa rozhodla, že ju v tom nenechám a obrátim situáciu na svoju stranu. Keď sa všetci postavili do kruhu, v ktorom strede bola Laura, postavila som sa tak, aby som išla ako posledná.

V ruke som sebaisto držala narodeninovú tašku s už asi rok starým dezertom. Už som na rade. Podala som Laure ruku a aj napriek tomu, že na moju uplakanú červenú tvár nebol najlepší výhľad, všetci sa na mňa pozerali ako na každého predtým. Najprv som začala normálne, popriala som je všetko dobré. Potom však pod vplyvom následkov alergie spustili moje ústa nečakaný monológ. Začala som vravieť, ako jej odpúšťam, že ma nechala v podniku, ako dala všade kvety aj keď vie, že som prehnane alergická a mnoho ďalších vecí, čo mi spravila a nikdy sa za ne neospravedlnila. Všetci iba mlčky stáli s otvorenými ústami. Niektorí sa, samozrejme, začali smiať. Cítila som, ako sa jej začala potiť ruka, tak som jej do nej dala tašku s dezertom a išla som na svoje miesto. Laure sa taška vyšmykla a vypadol z nej dar. Keď ho chytila, niečo z neho odpadlo. Bola to malá obálka, ktorú zrejme babka dôkladne prilepila, a tak som si ju predtým nevšimla, pretože jej farba splyvala s obalom. Laura ju schmatla a dala naspäť do tašky.

Podľa babkiných zvyklostí som hneď vedela, že som prišla minimálne o 10 eur.

Z tašky som vytiahla poslednú hygienickú vreckovku a hlasno vyfúkala nos.

Laura sa po chvíli pousmiala a povedala opäť ráznym hlasom: „Kto si dá tortu?“

Nina Vašková, 9.A

Ngoc Mi Nguyen, 7.A

Poézia

Rodná vlasť

Zletel orol a zavial krídlami
zasadol si tam niekde medzi Tatrami
letel ďalej až tam k moru
no nikdy nezabudol a stále myslí na Slovensko vlasť svoju

Už je kdesi tam na druhom konci sveta
a stretol šťastie svoju lásku svetlo ,ktoré sa trblieta
zostať tam smie

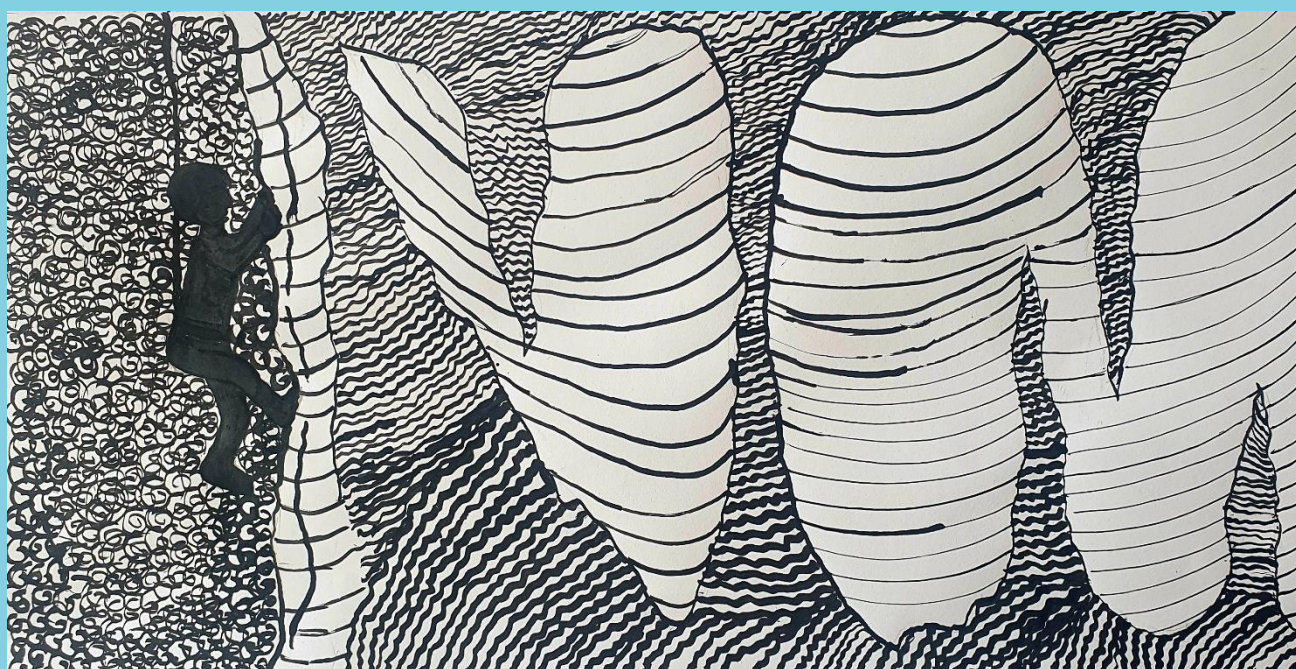
no na slovenský jazyk zabudnúť nechce

Potom sa vrátil k Tatrám k tým nádherným vrchom

a vtedy v ňom cit k Slovensku znovu vzblkol

A tak nie je slávou byť bohatý ale keď človek za vlasť svoju i krv utratí

Zuzana Galdunová, 6.A

Natália Kroláková, 7.B

Slovo na záver

Čo dodať na záver? Ako stále, aj teraz veríme, že Vás texty i ilustrácie zaujali a inšpirovali vo Vašej vlastnej tvorbe. Celé zloženie redakčnej rady uvedené nižšie sa už veľmi teší na prípravu ďalšieho čísla školského časopisu a na Vaše články či obrázky, ktoré budete priebežne posielat'. Netreba zabúdať, že čítať pre svoj rozvoj potrebujeme, preto prijímajte množstvo informácií z kníh a časopisov a nachádzajte ten okruh, ktorý uspokojí Vašu dušu.

Prajeme Vám príjemné prežitie vianočných sviatkov v kruhu rodiny!

Redakčná rada

Tomáš Marcin, 7.B

Zloženie redakčnej rady

učitelia:

Mgr. Mária Popjaková, Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Nikola Varcholíková

žiaci:

Klára Vaščáková (9.A), Hana Vorobelová (9.A), Nina Vašková (9.A)